

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: **N. H. T.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: X,
bytem X

zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2025, č. j. OAM-156/ZA-ZA15-HA15-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou, neboť shledal, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že mu hrozí azylově relevantní vážná újma, a zároveň uvedl jen ekonomické důvody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě primárně tvrdil, že žalovaný nedodržel zásadu materiální pravdy a nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládá naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností, v důsledku čehož žalovaný nesprávně vyhodnotil, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany.
3. Žalobce sice uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal převážně z ekonomických důvodů, avšak taktéž uvedl, že si půjčil peníze i od soukromých osob, u kterých lze očekávat, že v případě žalobcova návratu může dojít k ohrožení jeho života, jelikož žalobce nebude schopen splácet dluhy. Žalovaný však na rozdíl od žádostí jiných žadatelů z Vietnamu, kteří uváděli jako azylové důvody obavy z návratu do vlasti kvůli vymáhání jejich dluhů soukromými osobami, které meritorně posoudil a případně zamítl pro nedůvodnost, v případě žádosti žalobce žalovaný žádost rovnou zamítl pro zjevnou nedůvodnost, čímž ho zkrátit na právech v tom, že neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, či doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný vůbec nezohlednil nemožnost splácení dluhů žalobce a jeho možné pronásledování ze strany věřitelů jako důvod podřaditelný pod § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce k tomu zdůraznil, že zjevná nedůvodnost žádosti musí být zřejmá již od počátku, kdy není možné žádný z údajů zvážit jako potenciálně relevantní. To však není případ žalobce, neboť bylo na místě posoudit dopady do jeho života ve vztahu k možnosti návratu do vlasti a důsledkům s tím spojeným. Žádost může být zamítnuta jako zjevně nedůvodná jen tehdy, podaří-li se správnímu orgánu i ve zkrácené lhůtě 30 dnů shromáždit tolik potřebných informací, kolik vyžaduje tento procesní úkon. V případě, že z žádosti a pohovoru nebude postaveno najisto, že žádost je zjevně nedůvodná, je namístě postupovat dle zásady *in dubio pro reo* a žadatelovu žádost posoudit v plném rozsahu.
5. Žalobce dále polemizoval s výkladem slova „pouze“ v § 16 odst. 1 písm. a) a c) zákona o azylu. Namítl, že ze znění § 16 odst. 1 písm. a) a c) není zřejmé, zda pro tento postup musí žadatel uvádět výlučně ekonomické důvody a žádné jiné, anebo musí z pohovoru vyplynout, že jediným motivem žádosti je jeho nepříznivá ekonomická situace, a jiné uvedené důvody jsou vyhodnoceny jako nevěrohodné nebo nerelevantní. Svou polemiku opíral o eurokonformní výklad § 16 odst. 2 a nespecifikovanou judikaturu NSS k němu, která zavedla aplikační třístupňový test pro hodnocení, zda žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel anebo zmařil výkon dřívějšího nebo blížícího se rozhodnutí, které by vedlo k jeho vyhoštění. Žalobce je toho názoru, že obdobné úvahy lze vztáhnout i na použití § 16 odst. 1 písm. a) a c) a ekonomické důvody žádosti, které se mohou projevit např. i v nemožnosti získat práci v zemi původu, můžou být podřaditelné pod § 12 odst. 2 zákona o azylu, což by vedlo k nutnosti žádost posoudit v „nezkráceném“ režimu.
6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se žalobou nesouhlasil. Své rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobní argumentace není dle názoru žalovaného způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný ve zbytku odkázal na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 5. 2. 2025 v Příjímacím středisku Zastávka blanketní žádost o mezinárodní ochranu na předepsaném formuláři ve vietnamském jazyce.
10. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 10. 2. 2025 (č. l. 14-15 správního spisu) žalobce jako důvod jejího podání uvedl, že život v ČR je mnohem lepší než v jeho vlasti, chtěl by získat povolení k pobytu, aby zde mohl pracovat a zaplatit dluhy, které má v zemi původu, jiné důvody žádosti neměl. Do ČR přijel autobusem z Maďarska na konci května nebo začátku června 2024, kde měl předtím pracovní vízum platné do června 2024, byl tam asi měsíc, přicestoval tam letecky dne 1. 4. 2025 z vlasti. Má manželku a dvě nezletilé děti (rok narození 2007 a 2015), všichni zůstali v zemi původu žalobce. Žádné náboženské nebo politické přesvědčení nemá, je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby, nebyl nikdy dosud trestně stíhán či odsouzen.
11. Pohovor k žádosti (viz protokol na č. l. 16-17 správního spisu), který proběhl rovněž dne 10. 2. 2025 na žádost žalobce ve vietnamském jazyce za účasti tlumočníka, žalobce ke své žádosti doplnil, že má ukončenou základní školu a pracoval v továrně na výrobu lodí. V zemi jeho původu nikdy neměl problémy se státními nebo bezpečnostními orgány, potíže s vycestováním nebo vyřizováním cestovního dokladu neměl, je bez politického přesvědčení, v případě návratu do vlasti se obává, že by nemohl zaplatit dluhy, půjčil si peníze, aby mohl uživit svoji rodinu a aby mohl vycestovat z Vietnamu, peníze si půjčil od banky, od známých i od soukromých osob. Na jiné místo v zemi jeho původu by se nemohl přestěhovat, kvůli své rodině, má tam manželku, děti, rodiče a sourozence. V závěru pohovoru na dotaz žalovaného dodal, že jeho přáním je, aby získal azyl, aby tady mohl řádně žít a pracovat a postupně zaplatit dluhy. Nic dalšího dodat nebo doložit nechtěl, nevyužil ani svého práva zpětného přetlumočení celého pohovoru.
12. Z protokolu o seznámení se s podklady ze dne 12. 3. 2025 (č. l. 27 správního spisu) vyplynulo, že žalobce se k němu osobně dostavil, s obsahem uvedených podkladů pro rozhodnutí se seznámit ani vyjádřit nechtěl, nenavrhl žádné jejich doplnění, ani nechtěl uvést další rozhodné skutečnosti, které by dle jeho názoru měl žalovaný při posuzování jeho žádosti vzít v úvahu.
13. Součástí spisu je také zpráva o zemi původu, kterou si žalovaný opatřil, a to Informace OAMP MV ČR – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 6. 2024 (č. l. 22-23 správního spisu).
14. Žalovaný poté vydal dne 31. 3. 2025 žalobou napadené rozhodnutí, kterým podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 4. 2025.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
16. Soud ve věci nařídil ústní jednání na den 21. 7. 2025, 14:00 hod, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval. K jednání se žádný z účastníků řízení bez předchozí řádné omluvy nedostavil. Soud vyčkal po zahájení jednání do 14:15 hod a telefonicky v administrativní kanceláři soudního oddělení č. 1 ověřil, zda se účastníci řádně neomluvili těsně před jednáním, s negativním výsledkem. Jelikož žádný z účastníků řízení v jeho průběhu do zahájení ústního jednání nenavrl provádět důkazy nad rámec těch, které byly součástí správního spisu, a ani soud neshledal důležité důvody pro odročení jednání (§ 50 s. ř. s.), soud v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s., podle kterého *[n]eúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50*, projednal a skončil věc žalobce v nepřítomnosti účastníků řízení postupem podle § 49 odst. 12 s. ř. s.
17. Žaloba **není důvodná**.
18. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
19. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody*.
20. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu, *[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*.
21. Podle § 27 odst. 5 zákona o azylu *[r]ozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost lze vydat nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany*.
22. Soud konstatuje, že s ohledem na zjištěný a ve správním spisu prokázáný skutkový stav věci je zcela nepochybné, že žalobce jako jediný důvod své žádosti uvedl ekonomické důvody. Z jeho poskytnutých údajů, jakož i ze samotného pohovoru k žádosti jednoznačně vyplynulo, že se snaží uživit svou rodinu v zemi původu, pročez si půjčil peníze a také vycestoval z vlasti, k čemuž si také musel půjčit peníze. Žalobce sice uvedl, že si kromě jiných peníze půjčil též od soukromých osob, toto tvrzení však nijak blíže nerozvinul a jako zdroj svých obav z návratu tyto osoby neuvedl. V průběhu řízení o jeho žádosti nikdy nenaznačil, že by měl strach z pronásledování svými věřiteli, pouze tvrdil, že se obává, že nebude moct splácet své dluhy (z důvodu nedostatku peněz). Soud se proto nemohl ztotožnit s tvrzením žalobce v žalobě, že v případě jeho návratu *„může dojít k ohrožení jeho života, jelikož nebude schopen splácet dluhy“*, neboť žalobce takto svá tvrzení nikdy v průběhu řízení neformuloval, a ani v žalobě tato svá nová (z pohledu obsahu žádosti a provedeného pohovoru) tvrzení

blíže nespecifikoval. Tento fakt pak odlišuje věc žalobce od věcí jiných žadatelů z Vietnamu, na které žalobce obecně poukázal v žalobě, u kterých žalovaný žádosti meritorně projednal, a případně zamítl jako nedůvodné. Není proto pravdou, že by se žalovaný odchýlil od své praxe, ani že by nedostatečně zjistil a „naprosto nesprávně“ vyložil skutkový stav. Za daných skutkových okolností případu proto nemohlo procesním postupem žalovaného dojít ke zkrácení práv žalobce na posouzení jeho věci z hlediska dalších ustanovení zákona o azylu, tj. podle § 13, § 14, či § 14b zákona o azylu, neboť v případě zjevně nedůvodných žádosti zákon takový postup správnímu orgánu neumožňuje (§ 16 odst. 4). Stěžejní námitka žalobce je tak nedůvodná.

23. K tomu soud připomíná, že žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu – NSS – ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS). Primárním zdrojem informací podstatných pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je tak žadatel (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Žalovaný pak zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se odvíjí od výpovědi (azylového příběhu) žadatele o mezinárodní ochranu (např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39, či ze dne 8. 11. 2024, čj. 5 Azs 195/2024-36).
24. Z ustálené judikatury NSS dále vyplývá, že uvádí-li žadatel pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené (viz rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, a ze dne 25. 7. 2013, čj. 2 Azs 5/2013-27). Uvedení ekonomických důvodů bez dalších azylově relevantních skutečností je přitom zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu (viz usnesení ze dne 24. 7. 2024, čj. 1 Azs 136/2024-26, ze dne 17. 12. 2024, čj. 1 Azs 270/2024-33, či ze dne 27. 3. 2025, čj. 5 Azs 140/2024-27). Přesně takto postupoval i žalovaný v případě žalobce. Jelikož z azylového příběhu žalobce nevyplývalo, že by měl azylově důvodné obavy z pronásledování soukromých osob – svých věřitelů – ve své vlasti, žalovaný již neměl povinnost se touto skutečností věcně blíže zabývat, byť soud nezakrývá, že za určitých okolností lze i soukromé osoby, ba dokonce i věřitele, považovat za původce pronásledování. To však, jak vyplynulo z předloženého správního spisu, není případ žalobce.
25. Pochybnosti o tom, že žádné z tvrzení žalobce nelze považovat za azylově relevantní důvod tak nevznikly, protože nemohlo dojít ani k aktivaci zásady *in dubio pro reo*, které se žalobce v žalobě dovolával. V tomto ohledu musí soud částečně korigovat tvrzení žalobce ohledně lhůty, v níž lze žádost žadatele o mezinárodní ochranu vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou, neboť dle výše citovaného § 27 odst. 5 zákona o azylu jde o lhůtu 90 dnů, nikoliv žalobcem tvrzených 30 dnů, ač soud nepopírá, že v minulosti tomu tak bylo, a to do přijetí novely zákona o azylu č. 176/2019 Sb., tj. s účinností do 30. 7. 2019. S tím souvisí i vypořádání argumentu v závěru žaloby, že při posuzování žádosti došlo k překročení této lhůty, a proto mělo být k tomu přihlédnuto a žádost žalobce projednána v plnohodnotném režimu posouzení důvodů žádosti (tj. z pohledu všech existujících forem mezinárodní ochrany). Pro

úplnost pak soud dodává, že lhůta k vydání rozhodnutí o zjevně nedůvodné žádosti nebyl překročena; žalobce poskytl údaje ke své žádosti dne 10. 2. 2025 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 3. 2025, tedy v rámci zákonné lhůty 90 dnů.

26. Z výše popsaného obsahu žádosti o mezinárodní ochranu i z provedeného pohovoru, na který soud odkazuje výše v bodech 9. až 11., pak nevyplývaly ani jiné z hlediska zákona o azylu relevantní důvody podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 12 a § 14a.
27. Pokud jde o samotné znění § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, dle názoru soudu z jeho slovního vyjádření nevznikají žádné pochybnosti či nejasnosti ohledně podmínek jeho aplikace a pro jejich jednoznačnost je stačí znovu odcitovat, než je složitě parafrázovat v nadbytečné snaze je uvést jinými slovy: žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody. Z takto znějícího textu je dle názoru soudu zcela zřejmé, že cílí na situace, kdy žadatel netvrdil, že je ve své vlasti pronásledován či by mu hrozila azylově relevantní vážná újma, a současně tvrdil skutečnosti, které se týkají jeho (obvykle) nepříznivé ekonomické (majetkové či finanční) situace. To byla i situace žalobce, který nikdy v žádosti ani v průběhu řízení o ní netvrdil, že má jakékoliv problémy se státními institucemi, a ostatně ani se soukromými osobami, natož z taxativně stanovených důvodů v zákoně o azylu, a současně bylo zřejmé, že do ČR přijel pouze za účelem, aby zlepšil nepříznivou finanční situaci svou a své rodiny. Právní úprava zákona o azylu ve znění, které je relevantní pro věc žalobce (tj. účinné od 11. 2. 2025) v § 16 odst. 2 upravuje zcela jinou situaci (týká se žadatelů, kteří přicházejí z tzv. bezpečných zemí původu) a důvod zjevné nedůvodnosti, na který odkazuje žalobce, je již od 18. 12. 2015 upraven v § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, včetně zpřesnění spočívající v doplnění slova „pouze“. Polemika žalobce ohledně výkladu slova „pouze“ v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu odkazem na judikatorní výklad chybějícího slova „pouze“ v § 16 odst. 2 téhož zákona, je tak nesrozumitelná, nadbytečná a zcela se míjí podstatě věci, neboť ji žalobce založil na právní úpravě ve znění účinném do 17. 12. 2015, kterou tudíž žalovaný ani nemohl aplikovat. Tato námitka je proto také nedůvodná.
28. Navíc, soudu je z jeho úřední činnosti, jakož i z ustálené judikatury NSS známo, že ve Vietnamu jsou reálně zajištěny mechanismy účinné ochrany před lichváři například u policie či jiného státního orgánu, a že vietnamská legislativa případy lichvy postihuje. V této věci je však klíčové, že žalobce žádné konkrétní obavy před věřiteli ve své žádosti neuvedl. Následná gradace azylového příběhu v podané žalobě neodpovídá stavu zachycenému ve správním spisu, ani skutečností uvedeným v řízení před žalovaným a není ani ničím podložena (k tomu srov. judikaturu NSS týkající se situací vietnamských dlužníků žádajících o azyl, např. usnesení ze dne 6. 1. 2022, čj. 5 Azs 61/2020-30, ze dne 25. 9. 2023, čj. 5 Azs 99/2023-31, ze dne 19. 10. 2023, čj. 10 Azs 219/2023-32 a další).
29. Azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží k ochraně žadatelů před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu a primárně nemůže sloužit k řešení pobytové situace v ČR (srov. např. rozsudky NSS soudu ze dne 19. 10. 2006, čj. 7 Azs 234/2005-48, ze dne 12. 10. 2006, čj. 6 Azs 297/2005-53, či ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43).
30. S ohledem na takto zjištěný skutkový stav a průběh řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný dle názoru soudu správně dovodil, že motivem žalobce k příjezdu do ČR

byly čistě ekonomické důvody, tj. snaha zajistit si vyšší finanční příjmy, přičemž jinými důvody svou žádost neodůvodnil. V takovém případě správní orgán postupoval v souladu se zákonem a aplikoval ustanovení zákona o azylu, které cílí právě na takto zdůvodněné azylové žádosti.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. července 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně